

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ «Έντα Γκάμπλερ» του Ίψεν—«Τὸ πένθος ταιριάζει στην Ἡλέκτρα» του Ό Νήλ (Θέατρον Βασιλικόν).

Ένα ἀπὸ τὰ δυνατὰ ἔργα ποὺ ἀνέβασε στὴ Θεσσαλονίκη ὁ θίασος Κατερίνας εἶναι καὶ ἡ «Έντα Γκάμπλερ» τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ Ίψεν. Εἶναι ἄλλωστε τόσο γνωστὸ τὸ ἔργο, ὥστε θεωρῶ περιττὴ τὴν ἀνάλυσή του. Ἐκείνο μόνο ποὺ πρέπει νὰ θυμηθοῦμε εἶναι ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Ίψεν εἶναι δύσκολα στὸ ἀνέβασμα καὶ θέλουν ἠθοποιούς μεγάλης ὀλκῆς γιὰ νὰ τὰ ζωντανέψουν ἐπάνω στὴ σκηνή. Ὁ θίασος τῆς Κατερίνας εὐτυχῶς δὲν ἐλύγησε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἔργου. Γιατὶ ὄχι μόνο ἡ πρωταγωνίστρια Κατερίνα κατώρθωσε ν' ἀποδώσῃ ἄριστα τὴν Έντα Γκάμπλερ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἐστά-

θηκαν πολὺ καλά. Ἰδιαιτέρα πρέπει νὰ σημειώσω τὸ λεπτὸ καὶ ψυχολογημένο παίξιμο τοῦ Διον. Μήλα στὸ ρόλο τοῦ Γιώργη Τέσμαν καὶ τῆς Α. Παϊζι στὸ ρόλο τῆς Τέας.

Ὁ κ. Δ. Μήλας ὡς Γ. Τέσμαν

φέα τὸ παίξιμό τους, ἂν ἔδιναν περισσότερο χρωματισμὸ στὴν ὑστερική καὶ νευρασθενική ἐκδήλωσή τῶν προσώπων.

Ὅσο γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα» τοῦ Νήλ, ὁ ἀποτελεῖ ὀλοφάνερη πειραματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ φροϋδισμού στὸν ἀρχαῖο γνωστὸ μῦθο τῶν Ἀτρειδῶν—μὲ ἀμερικάνικα ὄνόματα. Ἡ φροϋδικὴ αὐτὴ ἐρμηνεία τῆς παλαιᾶς τραγωδίας τῆς Κλυταιμίστρας—Ἡλέκτρας—Ἀγαμέμνονος-Ὀρέστου, εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μου μιὰ παραβίαση τῆς πραγματικότητος καὶ θὰ μπορούσα νὰ γράψω ἐδῶ ὅτι ἔγραψα γιὰ τὸ «Παράξενο Ἰντερμέντιζο» στὸ προηγούμενο τεύχος τῶν «Μορφῶν». Γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου εἶχε καταβληθῆ κάθε δυνατὴ προσπάθεια καὶ σὲ πολλὰς στιγμὲς ἡ φρίκη τῆς τραγωδίας μεταδόθηκε σ' ὄλο τὸ θέατρο. Ὅμως θὰ ἦταν πιὸ σύμφωνο μὲ τὴν πρόθεση τοῦ συγγρα-